

28 189

Wijziging van de Wet toezicht kredietwezen 1992 in verband met de invoering van bedrijfseconomisch toezicht op instellingen voor elektronisch geld

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

Ontvangen 31 mei 2002

De leden van de CDA-fractie hadden met belangstelling van het wetsvoorstel kennis genomen. Hoewel zij zich goed konden verenigen met het voorstel, wilden zij meer duidelijkheid over een enkel punt.

De leden van de CDA-fractie vroegen zich af waarom instellingen voor elektronisch geld als kredietinstelling zijn gedefinieerd, als zij geen kredieten mogen verlenen. Voorts meenden de leden van de CDA-fractie dat in het nieuwe art. 7a, de formuleringen, onder andere «het verrichten van met de uitgifte van elektronisch geld samenhangende diensten» het verlenen van krediet niet echt uitsluiten.

Hoewel de benaming «kredietinstelling» voor instellingen voor elektronisch geld de suggestie wekt dat zij kredieten mogen verlenen, is dat niet het geval. Bij de implementatie van de Richtlijn elektronisch geld¹ bestond geen beleidsvrijheid om instellingen voor elektronisch geld anders dan als kredietinstelling te definiëren. Artikel 1, vierde lid, van de Richtlijn elektronisch geld bepaalt dat lidstaten verbieden dat personen of instellingen die geen kredietinstelling zijn in de zin van de Codificatierichtlijn² als werkzaamheid de uitgifte van elektronisch geld bedrijven. Hiervoor is gekozen omdat de Europese Centrale Bank (ECB) op basis van artikel 19.1 van de statuten van het Europese stelsel van Centrale Banken alleen aan kredietinstellingen reserveverplichtingen kan opleggen. Om mogelijk te maken dat de ECB ook aan instellingen voor elektronisch geld reserveverplichtingen kan opleggen, wijzigt artikel 1 van Richtlijn nr. 2000/28/EG³ de definitie van kredietinstelling in de Codificatierichtlijn door deze uit te breiden met instellingen voor elektronisch geld.

Het kredietverbod voor instellingen voor elektronisch geld is terug te vinden in artikel 1, vijfde lid, onder a, van de Richtlijn elektronisch geld. Dit artikel bepaalt dat instellingen voor elektronisch geld nauw met de uitgifte van elektronisch geld samenhangende financiële en niet financiële diensten mogen verrichten en andere betaalmiddelen met uitzondering van enigerlei vorm van kredietverlening, mogen uitgeven en beheren. Tijdens de totstandkoming van de Richtlijn elektronisch geld is ervoor gekozen om slechts bij de uitgifte en beheer van andere betaalmiddelen het kredietverbod expliciet op te nemen, aangezien uit de omschrijving

¹ Richtlijn nr. 2000/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Gemeenschappen van 18 september 2000 betreffende de toegang tot, de uitoefening van en het bedrijfseconomisch toezicht op de werkzaamheden van instellingen voor elektronisch geld (Pb EG L 275).

² Richtlijn 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Gemeenschappen van 20 maart 2000 betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen (Pb EG L 126).

³ Richtlijn nr. 2000/28/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Gemeenschappen van 18 september 2000 tot wijziging van Richtlijn 2000/12/EG van 20 maart 2000 betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen (Pb EG L 275).

van de overige werkzaamheden al in voldoende mate blijkt dat dit geen kredietverlening kan betreffen. In het voorgestelde artikel 7a is dit systeem overgenomen en is het kredietverbod slechts uitdrukkelijk opgenomen bij de uitgifte en beheer van andere betaalmiddelen. Om onduidelijkheid te voorkomen is in de toelichting op het voorgestelde artikel 7a, eerste lid, aangegeven wat dient te worden verstaan onder het verrichten van met de uitgifte van elektronisch geld samenhangende diensten. Het gaat dan zoal om met de uitgifte en beheer van elektronisch geld samenhangende operationele en ondersteunende taken. Hieronder kan dus nimmer kredietverlening worden verstaan.

De leden van de CDA-fractie vroegen of het verstandig is elektronische geld waarmee binnen de uitgevende instellingen betaald kan worden buiten de werkingssfeer van de wet te houden, aangezien dan voor deze instelling het kredietverbod niet geldt. Zij vroegen of het niet denkbaar is dat één Internetbedrijf zelf elektronisch winkelen bij vele aangesloten bedrijven en elektronisch betalen mogelijk maakt?

Het wetsvoorstel is uitsluitend van toepassing op niet-bancaire ondernemingen of instellingen die elektronisch geld uitgeven waarmee ook aan anderen dan de uitgevende instelling kan worden betaald. De Richtlijn elektronisch geld heeft tot doel om die ondernemingen of instellingen onder bedrijfseconomisch toezicht te stellen die elektronisch geld uitgeven dat algemeen aanvaard is en een substituuft vormt voor geld. Elektronische betaalmiddelen waarmee slechts bij de uitgevende instelling betaald kan worden vallen niet onder de reikwijdte van de Richtlijn elektronisch geld, omdat deze betaalmiddelen geen substituuft voor geld vormen. Bij deze betaalmiddelen is veelal sprake van een vooruitbetaling voor een goed of dienst. Het wetsvoorstel is echter wel van toepassing op een internetbedrijf dat elektronische dragers uitgeeft waarop een geldswaarde is opgeslagen, waarmee betalen bij aangesloten bedrijven mogelijk is, aangezien daarmee ook aan anderen dan de uitgevende instelling kan worden betaald.

Het kredietverbod voor ondernemingen of instellingen die elektronisch geld uitgeven waarmee ook aan anderen betaald kan worden, dient in het licht van de beperkingen die aan instellingen voor elektronisch geld zijn opgelegd te worden gezien. Gezien het specifieke karakter van elektronisch geld en om de toegang tot de markt voor de instellingen voor elektronisch geld te vergemakkelijken is in de Richtlijn elektronisch geld voor een vereenvoudigd systeem van bedrijfseconomisch toezicht gekozen. Om een gelijk speelveld tussen instellingen voor elektronisch geld en banken (waarop een zwaarder toezichtregime van toepassing is) te handhaven, is een aantal beperkingen (van werkzaamheden en beleggingen) opgelegd aan instellingen voor elektronisch geld. Instellingen voor elektronisch geld mogen slechts een beperkt aantal andere werkzaamheden verrichten die samenhangen met de uitgifte van elektronisch geld. Dit betekent onder andere dat zij in tegenstelling tot banken, geen kredieten mogen verlenen.

Aangezien het wetsvoorstel niet van toepassing is op ondernemingen of instellingen die elektronische betaalmiddelen uitgeven waarmee slechts aan de uitgevende instellingen kan worden betaald, is ook het kredietverbod niet van toepassing op deze ondernemingen of instellingen. Ondergetekende acht regulering van het kredietverbod voor deze ondernemingen of instellingen onder de Wet toezicht kredietwezen 1992 ook niet nodig, aangezien deze wet beoogt te bewerkstelligen dat ondernemingen of instellingen waaraan het publiek zijn gelden heeft toevertrouwd een gezonde en prudente bedrijfsvoering kennen en financieel solide zijn. Kredietnemers hebben geld geleend van de

kredietverstrekker en geen geld bij hem ondergebracht. Bovendien heeft de Wet op het consumentenkrediet consumentenbescherming bij kredietverstrekking, gericht op het tegengaan van overkreditering, tot doel.

Tot slot wilden de leden van de CDA-fractie weten welk fiscaal regime van toepassing wordt op de nieuwe «kredietinstellingen» bedoeld in art. 1, eerste lid, onderdeel a, onder 2°. De leden van de CDA-fractie wilden weten of de verdiensten worden behandeld zoals de rentemarge van algemene banken?

Instellingen voor elektronisch geld vallen, net als algemene banken, onder de Wet op de vennootschapsbelasting 1969. Voor banken is het normale winstregime van toepassing. Dit betekent dat winst wordt bepaald op basis van het zogenoemde goedkoopmansgebruik. Er gelden geen bijzondere regels voor de belastingheffing over rentemarges.

In zoverre de vraag doelt op de heffing van BTW, merk ik op dat voor handelingen met elektronisch geld het regime geldt dat van toepassing is op bancaire transacties, namelijk een vrijstelling.

De Minister van Financiën,
G. Zalm